ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

“Κι όλοι ετούτοι που πνίγονται στα ατλάζια που εγώ τους έραψα θέλουν σε λίγες μέρες να τους ξαναψηφίσω…”

*Με την άδεια και κυρίως την προτροπή της φίλης **“ΚΑΤΙΝΑΣ”**, αναδημοσιεύουμε από την τοπική εφημερίδα των Αμπελοκήπων **“ΚΑΤΟΙΚΟΣ”** ένα κείμενο που πρωτοδημοσιεύθηκε το 2009, αλλά δυστυχώς σήμερα είναι πιο επίκαιρο από ποτέ...)*

Ατλαζένιο μπόλι

Μπολιάζω 20 χρόνια τώρα, όνειρα αφεντικών με ατλάζι, μέρα τη μέρα, μήνα το μήνα...Και κάθε φορά που ένα ατλαζένιο μπόλι έρχεται να συμπληρώσει τα όνειρά τους, τα δικά τους όνειρα, ένα μπαλωματάκι τρέχει να σκεπάσει τα δικά μου...20 χρόνια τώρα, ώρα την ώρα, για ένα μικρό μπαλωματάκι...Ορίζουν τη ζωή μου, τι ώρα θα ξυπνήσω το πρωί, τι ώρα θα φάω για μεσημέρι, τι ώρα θα γυρίσω σπίτι να αγκαλιάσω το παιδί μου, αν μου έχουν αφήσει κουράγιο...Κάνουν τη νύχτα μου μέρα, για να προλαβαίνω τα θέλω τους και ίσα-ίσα να προφταίνω τα πρέπει μου...Ακριβαίνουν κάθε μέρα τη δική μου ζωή κι εγώ κάθε μέρα την ξεπουλάω όλο και φθηνότερα για να μπορέσω να τη ζήσω...

Μπολιάζω 20 χρόνια τώρα, όμορφα σπίτια, ακριβά αυτοκίνητα, φανταχτερά ρούχα, υπέροχα ταξίδια, περισπούδαστα κολέγια, σιγουριά κι ασφάλεια εκείνων που 20 χρόνια τώρα με βάζουν να μπολιάζω τη μοίρα μου με μπαλώματα, ώρες πολλές, κλεμμένες απ’ τα θέλω μου κι από τις πεθυμιές μου, από το δικό μου χρόνο, που σαν ξημερώνει μου τον πιστώνει η ζωή και σαν νυχτώνει τον σβήνει...και τις περισσότερες φορές δεν έχω προλάβει να τον ζήσω όλο και δεν μου δίνει την ευκαιρία να τον ξανάχω... Και κάθε που ξημερώνει κι άλλη μια πίστωση κι άλλο ένα κλείσιμο λογαριασμού και ξέρω καλά πως η πίστωση δεν είναι ατελείωτη, κάπου θα σταματήσει και γω δεν θα ‘χω προλάβει να την εξαργυρώσω...

Μπολιάζω 20 χρόνια τώρα όνειρα αφεντικών με τη δική μου ανάσα κι έφτασα να πιστεύω πως είναι έτσι η ζωή και κάποτε να την λέω κι όμορφη...τόσο ακριβή, τόσο φτηνή, τόσο αναντικατάστατη. Κι όσο τα ατλαζένια μπόλια μεγαλώνουν, τόσο η αναμονή μου στην ουρά

για ένα ραντεβού στη δημόσια δωρεάν υγεία τους, μεγαλώνει... Όσο η χλιδή στη δική τους ζωή αυξάνεται, τόσο η απελπισία στη δική μου στήνει ρίζες...η δημόσια δωρεάν παιδεία τους, δεν αποκτιέται με μπαλώματα, θέλει καθηγητάδες κι ιδιαίτερα για να μπορέσει το δικό μου το παιδί μετά από αιματηρές οικονομίες και προσπάθειες να μπεί στα δημόσια πανεπιστήμια τους. Κι άμα βγεί από κεί θα πρέπει η δική μου μέση να σκύψει πάλι για να βρεί μια δουλειά, στο σύστημα της αξιοκρατίας τους...

Μπολιάζω 20 χρόνια τώρα ατλαζένια όνειρα και μπαλώνω τα δικά μου κοιτάζοντας από τη κλειδαρότρυπα τη ζωή...Είμαι απ' έξω από τα γεγονότα που με ορίζουν ως άνθρωπο αλλά στύβουν την δική μου ψυχή για να τα στήσουν. Και κάθε που στήνουν άλλη μια τραγωδία με το φυλλοκάρδι μου και τον δικό μου κόπο, μου κουνάνε κατάμουτρα την ανέχεια και την ανημποριά μου. Ο δικός μου κόπος, ο δικός μου λειψός ύπνος, τα δικά μου κουρασμένα χέρια, τα δικά μου μπαλωμένα όνειρα, στήνουν πανηγύρια για να χορεύουν οι αφεντικοί και γω να βλέπω από την κλειδαρότρυπα...Κι άμα καμιά φορά αγανακτώ και σηκώνω το βλέμμα μου, φροντίζουν να το κατεβάσω, με μια οικονομική κρίση, ένα δυσθεώρητο δημόσιο έλλειμμα, το φιλότιμο μου ως πατριώτης, το μέλλον του παιδιού μου. Κι έμαθα να σκύβω, όπως έσκυβε ο παππούς μου ο πρόσφυγας τότε που πολέμαγε να στήσει μια νέα Ελλάδα, όπως ο πατέρας μου τότε που πολέμαγε να στήσει μια καινούρια δημοκρατία, όπως όλοι που ανταλλάσουν τη ζωή τους με μέτρα ατλάζι για όνειρα άλλων και μπαλώματα για τα δικά τους.

Μπολιάζω 20 χρόνια τώρα όνειρα αφεντικών με ατλάζι και το μόνο που κατάφερα είναι να κάνω τη ζωή μου μια μπαλωμένη κουρελού, που δεν φτάνει να σκεπάσει με ασφάλεια το μέλλον του παιδιού μου, ούτε να τυλίξει με σιγουριά τα γεράματα μου κι ούτε καν μ' αφήνει να τρυπώσω παραμέσα από την κλειδαρότρυπα για να κλέψω λίγη από την ατλαζένια δόξα...Αυτήν που τα δικά μου χέρια έφτιαξαν και των γονιών μου και των παππούδων μου...Αυτήν που τα δικά μου χέρια αντάλλαξαν με μέρες και ώρες από το λογαριασμό της ζωής μου...Και ξεκίνησε με ελπίδα τούτη η ζωή ότι θα φτιάξει ομορφιές κι αγάπη να ξεχειλάει από το σπιτικό της και χαμόγελο να ζεσταίνει τούτο τον τόπο απ' άκρη σ' άκρη και ανθρώπους σαν κι εκείνους που αρχαίοι πρόγονοι ήθελαν να γεύονται ισονομία, ισοπολιτεία, ισηγορία...εντέλει αξιοπρέπεια...

Κι όλοι ετούτοι που πνίγονται στα ατλάζια που εγώ τους έραψα θέλουν σε λίγες μέρες να τους ξαναψηφίσω...

Σας χαιρετώ και σας γλυκοφιλώ
Η φίλη σας
ΚΑΤΙΝΑ

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Πηγή:nipakoi.blogspot.gr